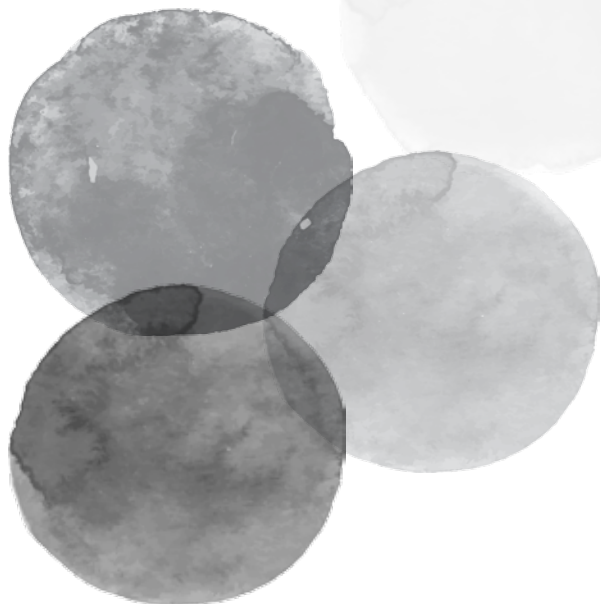


DEN FARVELØSE
TSUKURU TAZAKIS
PILGRIMSÅR

HARUKI MURAKAMI



DEN FARVELØSE
TSUKURU TAZAKIS
PILGRIMSÅR

OVERSAT AF METTE HOLM

KLIM

Den farveløse Tsukuru Tazakis pilgrimsår
er oversat af Mette Holm efter den japanske originaludgave

SHIKISAI O MOTANAI TAZAKI TSUKURU TO, KARE NO JUNREI NO TOSHI

色彩を持たない多崎つくると、彼の巡礼の年

© Haruki Murakami, 2013

Omslagsdesign: Christian Hvid

Skrift: Palatino, Klim

Tryk: Bookwell LTD, Finland

ISBN: 9788771293616

1. udgave, 1. oplag, Aarhus 2014

www.klim.dk

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået
aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

HARUKI MURAKAMI

DEN FARVELØSE
TSUKURU TAZAKIS
PILGRIMSÅR

Fra juli måned det andet år på universitetet og frem til januar det efterfølgende år tænkte Tsukuru Tazaki kun på at dø. Han fyldte tyve år i mellemtiden, men ikke engang det betød noget. Den mest naturlige løsning for ham på det tidspunkt ville have været at gøre en ende på sit liv, og selv nu forstod han ikke, hvorfor han ikke havde taget skridtet fuldt ud dengang, hvor det at overskride tærsklen mellem liv og død syntes lettere end at sluge et rått æg.

Måske gjorde han det ikke, fordi han ikke kunne finde en måde at gøre det på, som levede op til de oprigtige og intense tanker, han gjorde sig om døden. Men selvfølgelig handlede det ikke kun om det. Havde der været en dør ud til døden inden for hans rækkevidde, ville han uden tøven have skubbet den op. Han ville ikke have gjort sig nogen dybere tanker om det; det ville bare have været en helt dagligdags handling. Til alt held eller uheld var der bare ikke sådan en dør i nærheden.

Tsukuru Tazaki tænkte tit, at det havde været bedre, hvis han var død. Så ville verden ikke længere findes. Det var en besnærende tanke. Hvis verden ikke fandtes, ville det, der tilsyneladende var en realitet, ikke længere være det. Og ligesom verden ikke ville være der for ham, ville han ikke være der for den.

Samtidig forstod han ikke, hvordan han kunne have været så tæt på døden. Der havde selvfølgelig været en konkret grund til det, men hvorfor havde døden haft så

fast et greb i ham, at den havde omsluttet ham i et halvt år? Ja, omsluttet var det rigtige ord. Ligesom manden i Biblen, der blev slugt af en kæmpe stor hval og levede videre i dens mave, var han faldet ned i dødens mave, hvor han havde henslæbt dage uden ende i et mørkt, stillestående tomrum uden fornemmelse for tidens gang.

I den periode havde han bevæget sig rundt som en søvn-gænger eller en, der allerede var død, bare uden at have opdaget det. Han vågnede, når solen stod op, børstede tænder, iførte sig det første, det bedste tøj, kørte med toget hen til universitetet og tog notater i timerne. Ligesom et menneske, der midt i en tyfon desperat griber fat i en lygtepæl, klamrede han sig til de daglige rutiner. Han talte kun med andre, når det var absolut nødvendigt, og efter undervisningen tog han tilbage til lejligheden, hvor han boede alene, satte sig på gulvet med ryggen op ad væggen og grublede over døden eller livets utilstrækkelighed. Foran ham var der en dyb, mørk afgrund, som førte direkte ind til jordens kerne. Det eneste, han kunne se, var tætte skyer af ingenting, der hvirvlede omkring ham, og det eneste, han kunne høre, var en dyb tavshed, der pressede mod trommehinderne.

Når han ikke tænkte på døden, tænkte han ikke på noget, og det faldt ham ikke svært. Han læste ikke aviser, hørte ikke musik og enhver lyst til sex var forsvundet. Det betød heller ikke noget for ham, hvad der skete ude i verden. Når han blev træt af at sidde i lejligheden, gik han en tur i kvarteret. Eller han gik hen på en station og satte sig på en bæk, hvor han kunne sidde i det uendelige og se togene ankomme og køre igen.

Han gik i bad hver morgen og vaskede omhyggeligt sit hår, ligesom han vaskede tøj to gange om ugen. Renlighed var også en af de pæle, han klamrede sig til. Han vaskede tøj, tog bad og børstede tænder, men mad interesserede

ham ikke. Han spiste frokost i universitetets kantine, men ellers spiste han ikke ret meget. Når han følte sult, gik han hen i supermarkedet og købte et æble eller nogle grønsager, som han gnaskede i sig. Ellers spiste han bare noget brød, som han skyllede ned med mælk direkte fra kartonen. Når det blev sengetid, tog han ét lille glas whisky, som var det medicin. Heldigvis tålte han ikke alkohol særlig godt, og blot en lille sjat whisky sendte ham straks ind i søvnens rige. Han drømte aldrig. Eller hvis han gjorde, så gled drømmene hurtigt, uden at nå at få fat, ned ad hans bevidstheds skråninger og ud i intetheden.

Der var en god grund til, at Tsukuru Tazaki var så stærkt tiltrukket af døden. En dag havde hans fire nærmeste og ældste venner sagt, at de hverken ville se eller tale med ham mere. Det var lige på og hårdt, og et kompromis var ikke muligt. Han fik ingen forklaring på den grusomme besked og turde heller ikke spørge om grunden.

De fire havde været Tsukurus venner igennem hele gymnasietiden. Da det skete, var han allerede rejst fra sin fødeby for at læse på universitetet i Tokyo, så det var ikke som sådan et problem i hverdagen at være blevet lukket ude fra gruppen; han behøvede ikke at frygte for pludselig at møde dem på gaden. Men det var bare i teorien. Netop fordi han var så langt væk fra de fire venner, gjorde det smerten voldsommere og situationen endnu mere anspændt. Hans følelse af fremmedgørelse og ensomhed var som et flere hundrede kilometer langt kabel, der blev strammet mere og mere med et håndsving. Gennem den hårdt opspændte line blev der dag og nat konstant sendt uforklarlige beskeder, der som en storm gennem træerne konstant skiftede i intensitet og kun nåede hans ører som skingre fragmenter.

*

De fem havde gået i samme klasse på et kommunalt gymnasium i en forstad til Nagoya. De havde været tre drenge og to piger. Det første år i gymnasiet havde de deltaget i et frivilligt sommerprojekt og var blevet venner, og selv om de kom i forskellige klasser det efterfølgende skoleår, var de forblevet en fasttømret gruppe. Det frivillige projekt havde været en del af en sommerferieopgave, de havde fået i samfundsfag, men efter at projektet var afsluttet, fortsatte de med det frivillige arbejde.

Ud over det mødtes de på fridage og tog på vandreture, spillede tennis, badede ved Chita-halvøen eller læste til eksamen hjemme hos hinanden. Eller også (det var det, de gjorde mest) mødtes de forskellige steder bare for at være sammen og snakke. De talte ikke om noget bestemt, men alligevel løb de aldrig tør for samtaleemner.

Det var et rent tilfælde, at de fem mødte hinanden. Der var flere frivillige sommerferieprojekter at vælge imellem; et af dem var at deltage i et fritidsprojekt for skolebørn, der ikke kunne følge med i skolen (nok mest fordi de pjækkede). En katolsk kirke stod bag projektet, og de var de fem eneste i klassen på femogtredive elever, der havde valgt dette projekt. De deltog i den indledende tredages sommerlejr uden for Nagoya og blev knyttet til børnene her.

Så snart der var pauser i arbejdet, samledes de og snakkede sammen. På den måde lærte de hinanden at kende og fandt ud af, hvad de andre gik og tænkte. De fortalte åbenhjertigt om både håb og bekymringer. Da sommerlejren var slut, havde de det alle sammen, som om de var kommet 'det rigtige sted hen og havde fundet de rigtige venner'. Der opstod en særlig harmoni mellem dem, og de følte alle fem, at de havde brug for de andre, og at de andre havde brug for dem. Det mindede mere eller mindre om en tilfældig, men meget vellykket kemisk fusion, og selv

om man tog de samme ingredienser igen og forberedte det hele meget omhyggeligt, ville man aldrig kunne få det helt samme resultat.

Siden arbejdede de frivilligt på projektet mindst to weekender om måneden med at undervise børnene, læse højt for dem eller lave gymnastik og lege med dem. De hjalp også til med at slå græs, male bygninger og reparere ting på legepladsen. De fortsatte med det frivillige arbejde i to et halvt år, indtil de fik deres studentereksamen.

Det eneste, der skabte en lille spænding i gruppen, var den ulige sammensætning med tre drenge og to piger. Hvis to af drengene og to af pigerne fandt sammen, ville den femte i gruppen have følt sig udenfor, og den mulighed må altid have hængt over deres hoveder som en lille, stædig paraplysky. Men det skete aldrig, og der var heller aldrig tegn på, at det ville ske.

Det kan godt være, det var tilfældigt, men de kom alle fem fra en højere middelklassefamilie i en storbyforstad. Forældrene tilhørte den såkaldte babyboom-generation, og fædrene var enten selvstændige eller ansat i velrenommerede virksomheder. Der blev ikke sparet på børnenes uddannelse, og udadtil, om ikke andet, var det harmoniske familier, hvor ingen af forældrene var skilt, og mødrene for det meste gik hjemme. Det krævede en adgangsprøve at komme ind på skolen, så niveauet var generelt temmelig højt. Man kan altså roligt sige, at der var langt flere fællestræk ved deres opvækst, end der var forskelle.

Der var ét lille, tilfældigt fællestræk hos de fire af dem, som Tsukuru Tazaki ikke delte. De havde farver i deres navne. De to drenge hed Akamatsu (rødfyr) og Aomi (blåhav) til efternavn, og pigerne hed Shirone (hvidrod) og Kurono (sortmark). Kun i Tazaki var der ingen farve. Derfor

følte han sig allerede fra starten en lille smule udenfor, selv om det selvfølgelig ikke har noget med ens personlighed at gøre, om man har en farve i sit efternavn. Det vidste han godt, men alligevel var han ærgerlig over det, og til sin egen overraskelse følte han sig også lidt såret over det. De andre begyndte som det mest naturlige i verden straks at kalde hinanden ved farverne i deres navne, så de kom til at hedde Aka, Ao, Shiro og Kuro. Han blev bare kaldt ved sit fornavn, Tsukuru. Det ville have været meget bedre, hvis jeg også havde haft en farve i mit efternavn, tænkte han tit. Så ville alt have været perfekt.

Aka var den dygtigste i klassen, og selv om han tilsyneladende ikke var særlig flittig, fik han topkarakterer i alle fag. Det steg ham dog ikke til hovedet, han var tilbageholdende og gav altid de andre plads, næsten som om han skammede sig over, at han var så klog. Som man ofte ser det med små mennesker (han blev aldrig højere end en meter og tres), var han bundstædig, og når han først havde besluttet sig for noget, også selv om det var småting, gav han sig aldrig, og han hidsede sig let op over urimelige regler eller middelmådige lærere. Han hadede at tabe og blev altid i dårligt humør, når han havde tabt i tennis. Man kunne egentlig ikke sige, at han var en dårlig taber; han blev bare meget tavs, når det skete. De andre fire syntes, det var lidt komisk og drillede ham, og så endte han også med at grine af det. Hans far var professor på økonomisk institut på Nagoya Universitet.

Ao var forward på skolens rugbyhold, så godt ud og blev holdkaptajn i 3.g. Han var en stor fyr, bredskuldret og muskuløs, med en fremtrædende pande, stor mund og kraftig næse. Han var en frembrusende spiller og døjede altid med skader. Han var ikke særlig flittig i skolen, men havde et muntert gemyt og var meget vellidt. Han så folk

lige i øjnene, og hans stemme var høj og klar. Han havde en overraskende god appetit, og alt lod til at smage ham. Han talte aldrig dårligt om andre og var god til at huske navne og ansigter. Han forstod at lytte og var den fødte leder. Tsukuru kunne stadig huske, hvordan han samlede spillerne omkring sig for at give dem en peptalk inden kampen.

“Kom så, nu skal vi vinde!” råbte han. “Det handler kun om, hvordan vi vinder, og hvor meget vi vinder! Husk det, nederlag kommer ikke på tale! Nederlag kommer ikke på tale!”

“Nederlag kommer ikke på tale!” råbte spillerne højt i kor og løb ud på banen.

Men gymnasiets rugbyhold var ikke særlig godt. Ao var i rigtig god form og en dygtig spiller, men holdet var middelmådigt. De blev gang på gang slået af hold fra de private gymnasier, der havde råd til at give legater og tiltrække landets bedste spillere. Når kampen først var slut, var Ao dog ret ligeglad med, om de havde vundet eller tabt. “Det vigtigste er viljen til sejr,” sagde han altid. “Man kan jo heller ikke vinde hver gang i det virkelige liv. Nogle gange vinder man, andre gange taber man.”

“Eller også bliver kampen aflyst på grund af regnvejr,” lød det sarkastisk fra Kuro.

Ao rystede sørgmodigt på hovedet. “Du forveksler rugby med tennis. Rugby aflyses aldrig på grund af regnvejr.”

“Spiller I, selv om det regner?” udbrød Shiro overrasket. Hun vidste intet om sport, og det interesserede hende heller ikke det mindste.

“Selvfølgelig,” sagde Aka selvhøjtideligt. “En rugbykamp bliver aldrig aflyst, ikke engang når det styrtregner. Det er derfor, der er så mange spillere, der drukner hvert år.”

“Det var da forfærdeligt,” udbrød Shiro.

“Hvor er du dum. Han laver jo sjov,” sagde Kuro opgivende.

“I taber tråden nu,” sagde Ao. “Jeg prøver bare på at sige, at det også er en kunst at kunne tabe på en ordentlig måde.”

“Og den kunst øver du dig på hver dag,” sagde Kuro.

Shiro havde harmoniske ansigtstræk som de gamle japanske dukker og var høj og slank med skikkelse som en fotomodel. Hun havde langt, smukt hår, der var kulsort og skinnende. Når hun gik på gaden, vendte de fleste sig om og kiggede efter hende. Selv virkede hun lidt besværet af sin skønhed. Hun var meget alvorlig og kunne ikke lide at vække opmærksomhed.

Hun var dygtig til klaver og spillede meget smukt, men hun ville ikke optræde for folk, hun ikke kendte. Hun virkede allermest lykkelig, når hun underviste elever fra de mindre klasser i klaverspil efter skole. Tsukuru havde aldrig set hende så glad og afslappet i andre sammenhænge. Der er børn, der ikke klarer sig så godt i den almindelige undervisning, men som har et naturligt talent for at spille, og det er synd, hvis det ikke bliver opdaget, sagde hun. Skolen havde kun et næsten antikt, opretstående klaver, så de fem unge gik ivrigt i gang med at samle penge ind til et nyt. De tog alle sammen et feriejob, og de besøgte en klaverfabrik for at spørge, om den ville støtte projektet. Efter ihærdige anstrengelser lykkedes det dem at skaffe et flygel. Det var i foråret i starten af 3.g. Den uselviske indsamling vakte stor opmærksomhed, og der blev skrevet om dem i aviserne.

Shiro var generelt meget tavs, men hun elskede dyr, og så snart der blev snakket om hunde eller katte, blev hun en helt anden og meget snakkesalig. Hun sagde, at hun gerne ville være dyrlæge, men Tsukuru havde meget svært ved at forestille sig, at hun skulle skære maven op på en labrador

med en skarp skalpel eller stikke hånden op i bagdelen på en hest. Hvis hun læste til dyrlæge, ville hun selvfølgelig blive nødt til at gøre den slags, når hun kom i praktik. Hendes far havde en gynækologisk klinik i Nagoya.

Kuro så ret almindelig ud, men var fuld af liv og nem at holde af. Hun var kraftigt bygget, lidt buttet og havde allerede som sekstenårig store bryster. Hun var en selvstændig og sej pige, der talte lige så hurtigt, som hun tænkte. Hun fik høje karakterer i alle de humanistiske fag, men var håbløs til matematik og fysik. Hendes far havde et revisionsfirma i Nagoya, og det var tydeligt, at hun aldrig ville komme til at overtage det. Tsukuru hjalp hende tit med matematik. Hun var ret sarkastisk, men havde også en forfriskende form for humor, og Tsukuru syntes, det var sjovt og stimulerende at tale med hende. Hun var noget af en bogorm og gik næsten altid rundt med en bog i hånden.

Shiro og Kuro havde gået i samme klasse siden syvende og kendte hinanden godt, allerede før den lille gruppe på fem blev dannet. De to piger var et herligt syn, når de gik ved siden af hinanden: Den kunstneriske og indadvendte skønhed og den intellektuelt begavede og sarkastiske komiker. Det var en højst unik og charmerende kombination.

Tsukuru Tazaki var den eneste af de fem, der ikke havde nogen særlig personlighed. Hans karakterer lå lidt over gennemsnittet. Skolen interesserede ham ikke, men han fulgte med i timerne, forberedte sig og lavede lektier, men kun lige det, der blev krævet. Det havde han vænnet sig til at gøre, fra han var helt lille, ligesom han altid vaskede hænder, før han spiste, og børstede tænder, når han havde spist. Han imponerede altså ingen med flotte, høje karakterer, men lå trods alt altid over gennemsnittet i alle fag. Hans forældre gik ikke særlig meget op i den slags, så længe der

ikke var nogen problemer, og de tvang ham hverken til at gå på terpeskole eller til at få privatundervisning.

Han havde ikke noget imod idræt, men dyrkede ingen sport, selv om han gerne spillede tennis med familie og venner, stod på ski eller tog sig en svømmetur i poolen og den slags. Han så godt ud, hvilket han ofte fik at vide, men han følte altid, at folk kun sagde sådan, fordi han ikke havde nogen iøjnefaldende skønhedsfejl. Når han kiggede sig selv i spejlet, så han bare en intetsigende og kedelig dreng. Kunstinteresserede ham ikke, og han havde ingen særlige evner eller nogen hobby. Han talte langsomt, rødmede meget, var ikke ret socialt anlagt og følte sig dårligt tilpas sammen med mennesker, han mødte for første gang.

Hvis man skulle pege på noget, der adskilte ham fra de andre, så var hans familie uden sammenligning den rigeste, og hans moster var en kendt skuespiller, ikke voldsomt glamourøs, men i hvert fald en, alle kendte. Men når det gjaldt Tsukuru selv, var der ikke noget at prale af eller fremhæve. Det syntes han i hvert fald ikke selv. Alt i alt var han middelmådig eller rettere sagt lidt farveløs i det.

Han havde dog én interesse, hvis man kan kalde det sådan: Han var helt vild med togstationer. Han vidste ikke hvorfor, men så langt han kunne huske tilbage, havde han været fascineret af togstationer, både de store Shinkansenstationer, små provinsstationer med ét spor og skrabe-godstogsstationer. Hvis bare det lugtede lidt af station, var han straks fyr og flamme.

Da han var lille, kunne han ligesom andre børn godt lide at lege med modeljernbaner. Det, der interesserede ham, var dog ikke de virkelighedstro lokomotiver og togvogne, de komplicerede sporskift undervejs på strækningen eller de kunstfærdigt udformede landskaber, men derimod modellerne af helt almindelige stationsbygninger, der blev

anbragt rundtomkring. Han nød at sidde og se togene køre forbi stationerne eller at se dem sagtne farten og standse ved perronen. Han forestillede sig, hvordan passagererne ankom til stationen eller tog derfra, kunne ligefrem høre meddelelserne over højtalerne og signalet, når toget kørte, og forestillede sig, hvordan togpersonalet energisk passede deres arbejde. Virkelighed og fantasi blandede sig i hans hoved, og nogle gange kom han til at dirre af ren og skær ophidselse. Han kunne dog ikke give nogen fornuftig forklaring på, hvorfor han var så begejstret for togstationer. Og selv om han havde kunnet det, ville omgivelserne sikkert alligevel have syntes, at han var et underligt barn. Nogle gange tænkte han selv, at der måtte være noget galt med ham.

Selv om han ikke besad nogen særlige egenskaber og helst ville være så gennemsnitlig og almindelig som muligt, adskilte han sig altså alligevel fra folk omkring sig. Der var åbenbart noget over ham, som ikke kunne kaldes helt almindeligt. Disse to uforenelige selvopfattelser havde altid undret og forvirret ham, lige fra han var ganske ung til nu, hvor han var seksogtredivå; nogle gange bare en lille smule, til andre tider temmelig meget og voldsomt.

Nogle gange forstod Tsukuru ikke, hvorfor han var blevet en del af gruppen. Havde de andre overhovedet brug for, at han var der? Ville de ikke have det mere afslappet og sjovere uden ham? De havde sikkert bare ikke opdaget det endnu. Mon ikke det kun var et spørgsmål om tid, før det gik op for dem? Jo mere Tsukuru Tazaki tænkte over det, desto mere uforståeligt blev det. At finde ud af sit eget værd er lige så besværligt som at ville måle noget, der ikke findes måleenheder for. Her har viseren svært ved at falde til ro.

Det lod dog ikke til, at de andre fire skænkede det en

tanke. Faktisk så det ud, som om de satte pris på hvert et øjeblik, når de var sammen alle fem. De syntes åbenbart, det var perfekt at være fem, hverken mere eller mindre, lidt ligesom en pentagon med fem lige lange sider. Sådan så de i hvert fald ud.

Naturligvis var Tsukuru Tazaki både lykkelig og stolt over at indgå som en uundværlig del af femkanten. Han elskede de andre af hele sit hjerte og satte deres fællesskab højere end noget andet. Ligesom et ungt træ suger næring fra jorden, fik han igennem puberteten den næring, han skulle bruge, fra gruppen, og han brugte den til at vokse ved, men også som en reserve til brug i en senere nødsituation. Alligevel nærrede han inderst inde altid en dyb frygt for, at han på et tidspunkt ville blive lukket ude, blive udstødt og ladet alene tilbage. Denne frygt dukkede ofte op i hans hoved som en mørk og uheldsvanger klippe på stranden, når tidevandet trækker sig tilbage.

“Har du virkelig været glad for togstationer, lige siden du var helt lille?” udbrød Sara Kimoto forundret.

Tsukuru nikkede lidt tøvende. Han ville ikke have, at hun skulle tro, at han var en ensporet nørd som dem, man tit ser på ingeniørstudiet og arbejdspladser som hans, men når alt kom til alt, var det måske i grunden det, han var. “Ja, jeg har været vild med togstationer, lige siden jeg var barn,” indrømmede han.

“Det lyder, som om du har været meget målrettet i dit liv,” sagde hun. Hun så ud til at more sig, men hun lød ikke negativ.

“Jeg kan ikke forklare, hvorfor det absolut skulle være stationer.”

Sara lo. “Det er vel en slags kald.”

“Måske,” svarede Tsukuru.

Tsukuru undrede sig over, at samtalen havde taget den retning. Det var jo sket for meget længe siden, og han ønskede mest af alt at slette det fra sin hukommelse, men Sara ville af en eller anden grund høre om hans gymnasietid. Hvordan han havde været, og hvad han havde lavet. Og før han vidste af det, var han som det mest naturlige i verden begyndt at fortælle om de fem venners fasttømrede gruppe. De farverige fire og den farveløse Tsukuru Tazaki.

De sad på en lille bar i udkanten af Ebisu. De havde ellers bestilt bord på en mindre, japansk restaurant, Sara kendte, men hun havde spist sen frokost og var ikke sulten, så de aflyste restauranten og gik hen på en bar, hvor de kunne få cocktails med lidt ost eller nødder til. Tsukuru var heller ikke særlig sulten, så det passede ham fint. Han spiste generelt ikke ret meget.

Sara var to år ældre end Tsukuru og arbejdede i et stort rejsebureau. Hun stod for planlægning af grupperejser til udlandet og var ofte ude at rejse. Tsukuru arbejdede for et jernbaneselskab, der dækkede det vestlige Kanto, altså Tokyo og byens forstæder. Han sad i den afdeling, der tegnede, byggede og vedligeholdte banestrækningens stationsbygninger (hans arbejde var jo hans kald). Selv om der dybest set ikke var nogen forbindelse mellem deres to job, var de begge ansat i firmaer, der havde med transport at gøre. De havde mødt hinanden til et privat housewarmingparty hos Tsukurus chef, hvor de havde udvekslet mailadresser. Det her var deres fjerde date. Tredje gang de mødtes, var de taget hjem til ham efter middagen og var gået i seng med hinanden. Det hele var gået lige efter bogen, og i dag var det en uge siden. Det var et afgørende tidspunkt i forholdet. Hvis de blev ved med at mødes, kunne det meget vel gå hen og blive alvorligt. Han var

seksogtredivede, og hun var otteogtredivede, så der var ikke tale om nogen banal ungdomsforelskelse.

Lige fra det første møde havde Tsukuru været usædvanlig betaget af Saras udseende. Hun var ikke det, man normalt ville kalde for en skønhed. Hun havde ret fremtrædende kindben, hvilket fik hende til at se egensindig ud, og næsen var smal og lidt spids i det, men hendes ansigt var meget levende, og det var det, der havde vakt hans opmærksomhed. Hendes øjne var normalt ret smalle, men når hun fik øje på noget, spærrede hun dem op, så de blev store og runde, og han opdagede et par ligefremme, sorte øjne fulde af nysgerrighed.

Det var ikke noget, Tsukuru normalt tænkte over, men han havde et usædvanlig følsomt sted på kroppen. Det var omme på ryggen, hvor han ikke selv kunne nå. Dette bløde, følsomme punkt gjorde normalt ikke væsen af sig, men nogle gange, når han mindst ventede det, blev punktet pludselig af uforklarlige årsager tydeligt, som om nogen trykkede på det med en finger. Når det skete, satte det noget i gang inde i ham, og en væske strømmede ud i hans krop. Væsken blandede sig med blodet og blev ført ud i kroppens yderste afkrøge. Samtidig med, at væsken stimulerede ham fysisk, vakte den også mentale billeder.

Første gang han mødte Sara, kom der en anonym finger og trykkede hårdt på denne kontakt på ryggen. De havde snakket temmelig længe sammen, men han huskede ikke, hvad de havde talt om. Han huskede kun fornemmelsen i ryggen, som havde vakt noget til live i ham på en meget mystisk måde, både følelsesmæssigt og fysisk, som ikke kunne beskrives med ord. Noget i ham løsnedes, mens noget andet blev helt spændt. Eller noget i den retning. Gad vide, hvad det betød? Det tænkte Tsukuru Tazaki over i flere dage, men det var ikke hans stærke side at tænke

abstrakt, så han sendte en mail til Sara og inviterede hende på middag. Han ville finde ud af, hvad denne fornemmelse, denne anspændthed, egentlig betød.

Saras måde at klæde sig på tiltalte ham lige så meget som hendes udseende. Hendes tøj var klassisk og havde et naturligt og smukt snit. Det var tydeligt, at hun befandt sig godt i det. Tøjet virkede næsten simpelt i al sin enkelthed, men Tsukuru kunne sagtens forestille sig, at hun brugte megen tid på at vælge det og en hel del penge. Smykker og makeup var af høj kvalitet, men underspillet ligesom tøjet. Tsukuru gik ikke særlig meget op i sin egen påklædning, men han havde altid påskønnet kvinder, der forstod at klæde sig, ligesom han skønnede på god musik.

Hans to ældre søstre havde altid gået meget op i mode, og da han var barn, hentede de ham tit ind, før de skulle på en date, og spurgte, hvad han mente om deres påklædning. Han forstod aldrig helt hvorfor, men de gik meget op i det og havde spurgt: "Hvad synes du om det her?" eller: "Passer det her sammen?" Og han havde altid sagt sin uforbeholdne mening som mand. Søstrene havde taget ham alvorligt, hvilket gjorde ham glad, og det var snart blevet en fast vane.

Mens Tsukuru tavst nippede til sin tynde highball, forestillede han sig, at han tog kjolen af Sara. Han hægtede den op og trak lynlåsen ned. Han havde kun været i seng med hende én gang, men det havde været rigtig dejligt og meget tilfredsstillende. Både med og uden tøj på så hun fem år yngre ud end sin alder. Hendes hud var hvid, og selv om brysterne ikke var så store, var de smukke og runde. Det havde været dejligt at give sig hen og kærtegne hendes hud, og da han havde fået udløsning og lå og holdt om hende, fyldtes han af ømhed. Det alene gjorde det

selvfølgelig ikke. Det var han godt klar over. Det var et forhold mellem to mennesker, og når man fik noget, skulle man også give noget.

“Hvordan var din gymnasietid?” spurgte Tsukuru Tazaki.

Sara rystede på hovedet. “Den gider jeg ikke tale om. Den var kedelig. Jeg kan fortælle om den en anden gang, men nu vil jeg gerne høre om dig. Hvad blev der af jeres gruppe på fem?”

Tsukuru tog en håndfuld nødder og puttede dem i munden.

“Vi havde nogle uskrevne regler. En af dem var, at vi skulle gøre alt ‘i samlet flok’. Vi undgik for eksempel så vidt muligt at gøre noget sammen to og to. Ellers ville gruppen hurtigt være faldet fra hinanden. Vi var nødt til at være én enkelt, midtsøgende enhed. Hvordan skal jeg udtrykke det? Vi prøvede på at bevare et perfekt, harmonisk fællesskab.”

“Et perfekt, harmonisk fællesskab?” Hun lød oprigtigt overrasket.

Tsukuru blev lidt rød i kinderne. “Vi var jo bare gymnasieelever. I den alder har man underlige idéer.”

Sara lagde hovedet let på skrå og så undersøgende på Tsukuru. “Det er da ikke underligt. Men hvad var formålet med jeres fællesskab?”

“Det oprindelige formål var som sagt at hjælpe til på den fritidsskole, der tog sig af elever, som ikke kunne følge med i skolen eller var skoletrætte. Sådan startede det, og det blev selvfølgelig ved med at have en stor betydning for os, men efterhånden som tiden gik, blev det at være en samlet gruppe nok også et mål i sig selv.”

“Altså bare det, at gruppen fandtes og blev ved med at holde sammen?”

“Måske.”

Sara kneb øjnene sammen og sagde: "Ligesom universet?"

"Jeg ved ikke så meget om universet," sagde Tsukuru. "Men gruppen betød alt for os, og vi værnede om den særlige kemi, der var mellem os, ligesom man værner flammen fra en tændstik mod vinden."

"Kemi?"

"Ja, den kraft, som bare opstår i visse konstellationer. Noget, der ikke kan genskabes."

"Ligesom Big Bang?"

"Det ved jeg altså heller ikke noget om," sagde Tsukuru.

Sara drak en mundfuld af sin mojito og studerede myntebladene fra forskellige vinkler. Så sagde hun: "Jeg har gået på en privat pigeskole, så jeg ved ikke noget om blandede drenge- og pige grupper i en kommuneskole. Jeg kan slet ikke forestille mig, hvordan det har været. Var det for at bevare jeres perfekte fællesskab, at I besluttede at være seksuelt afholdende? Eller hvad?"

"Jeg ved nu ikke, om seksuelt afholdende er det rigtige ord. Jeg tror ikke, det var så vigtigt for os. Men vi gjorde os umage for ikke at forelske os i hinanden."

"Men I talte aldrig om det, vel?" sagde hun.

Tsukuru rystede på hovedet. "Nej, der blev ikke sat ord på det. Vi havde ingen nedskrevne regler eller sådan noget."

"Hvordan havde du det med det? I var jo sammen hele tiden. Var du slet ikke tiltrukket af Shiro og Kuro? Når jeg hører dig fortælle om dem, lyder de begge to ret tiltrækkende."

"Jo, de var tiltrækkende. På hver sin måde. Og jeg ville lyve, hvis jeg siger, at jeg ikke var tiltrukket af dem, men jeg forsøgte så vidt muligt ikke at tænke på dem på den måde."

"Så vidt muligt?"

"Så vidt muligt," sagde Tsukuru og kunne mærke, at han rødmede let igen. "Og hvis jeg ikke kunne lade være, tænkte jeg altid på dem samlet. "

“Samlet?”

Tsukuru holdt en kort pause, mens han søgte efter de rigtige ord. “Jeg kan ikke forklare det. Hvordan skal jeg udtrykke det? Som en slags fantasi. Som en abstrakt eksistens uden krop.”

“Mmm,” brummede Sara tilsyneladende imponeret, mens hun tænkte over det, han havde sagt. Hun skulle lige til at sige noget, men fortrød, kneb munden sammen og blev siddende lidt sådan.

“Da du fik din studentereksamen, forlod du Nagoya for at gå på universitetet i Tokyo, ikke?”

“Jo,” svarede Tsukuru. “Og jeg har boet i Tokyo lige siden.”

“Hvad med de fire andre?”

“De valgte alle sammen et universitet i Nagoya. Aka læste økonomi på Nagoya Universitet på det institut, hvor hans far underviste. Kuro valgte et privat kvindeuniversitet, som var kendt for sit fine engelskfakultet. Ao fik gavn af sine evner inden for idræt og kom ind på handelslinjen på et privat universitet, der var berømt for sit stærke rugbyhold. Shiro lod sig overtale til at opgive dyrlægestudiet og gik videre med sit klaverspil på musik-konservatoriet. De valgte alle sammen at studere tæt på deres hjem. Kun jeg tog på teknisk universitet i Tokyo.”

“Hvorfor ville du til Tokyo?”

“Det er let nok at svare på. Der lå det universitet, som havde den bedste lærer inden for banegårdsarkitektur. Banegårdsarkitektur er noget helt for sig selv. Banegårde har en anden konstruktion end almindelige bygninger, og havde jeg valgt en almindelig arkitekt- eller civilingeniør-uddannelse, ville jeg ikke have kunnet bruge den. Man er nødt til at studere hos en specialist inden for området.”

“Velaftgrænsede mål gør livet lettere,” sagde Sara.

Det gav Tsukuru hende ret i.

Hun fortsatte: "Blev de andre i Nagoya, fordi de ikke ville opløse det smukke fællesskab?"

"Da vi kom i 3.g, satte vi os ned og diskuterede fremtiden. De andre fire sagde, at de ville blive i Nagoya og studere der. Det blev ikke sagt direkte, men det var tydeligt, at de ikke ønskede, at gruppen skulle gå i opløsning."

Aka havde så gode karakterer, at han sagtens kunne være kommet på det efterstræbte Tokyo Universitet, og han blev stærkt opfordret til det af både sine forældre og sine lærere. Ao ville sikkert også have kunnet komme ind på langt de fleste af de bedre universiteter i landet, fordi han var en god rugbyspiller. Og Kuros personlighed ville have passet fint til det mere sofistikerede, intellektuelt stimulerende og selvstændige studenterliv på et privat universitet i Tokyo. Nagoya er selvfølgelig en storby, men sammenlignet med kulturuddet i Tokyo er det svært at se den som andet end en forvokset forstad. Alligevel valgte alle fire at blive i Nagoya og således også at gå på universiteter, der var dårligere end dem, de kunne være kommet ind på. Shiro var nok den eneste, der som udgangspunkt og uafhængigt af gruppen aldrig ville have forladt Nagoya. Hun var ikke typen, der selv aktivt søgte ud for at blive stimuleret.

"Da de spurgte, hvad jeg ville, svarede jeg, at jeg ikke vidste det endnu, men jeg havde faktisk allerede besluttet, at jeg ville søge ind på universitetet i Tokyo. Havde det været muligt, ville jeg helst være blevet i Nagoya og have valgt et middelmådigt universitet for at studere et eller andet uden at have hjertet med i det bare for at kunne være sammen med dem. På mange måder ville det have været det letteste; og det var også det, min familie helst ville have. Alle regnede med, at jeg skulle overtage min fars virksomhed, når jeg var færdig med universitetet. Jeg vidste dog, at jeg ville komme til at fortryde det, hvis ikke

jeg tog til Tokyo. Jeg var nødt til at følge den professors undervisning.”

“Javel så,” sagde Sara. “Hvordan havde de fire andre det med, at du tog til Tokyo?”

“Jeg tør selvfølgelig ikke sige, hvad de egentlig følte, men jeg er ret sikker på, at de blev skuffede. Når jeg rejste, ville en del af den fællesskabsfølelse, der havde været mellem os, gå tabt.”

“Og kemien.”

“Den ville ændre karakter. I en eller anden grad.”

Da de fandt ud af, hvor alvorligt Tsukuru mente det, forsøgte de ikke at holde ham tilbage. De opmuntrede ham snarere. “Tokyo er kun halvanden time væk med Shinkansen, så du kan bare komme hjem, når du har lyst, ikke? Og måske bliver du slet ikke optaget på det universitet,” sagde de halvt i spøg. Sandheden var, at Tsukuru blev nødt til at gøre endnu mere ud af sine studier end nogensinde, hvis han skulle bestå optagelsesprøven.

“Hvad skete der med gruppen, da I havde fået jeres studentereksamen?” spurgte Sara.

“I begyndelsen gik det virkelig godt. Jeg skyndte mig hjem til Nagoya, så snart jeg havde fri, både i forårs- og efterårsferien, i sommerferien og til nytår, og var sammen med dem så meget som overhovedet muligt. Vi var lige så gode venner som før og lige så tæt på hinanden.”

Når Tsukuru var hjemme, var der meget at indhente. De fire andre blev ved med at ses, efter at han var rejst, men så snart han kom hjem, var de straks den gamle gruppe på fem igen (selv om de også mødtes tre eller fire ad gangen, hvis nogen af dem skulle noget andet). De fire, der var blevet hjemme, inddrog Tsukuru i gruppen, som om han slet ikke havde været væk. Stemningen var den samme som før, og der lod ikke til at være nogen usynlige sprækker i deres

indbyrdes forhold; det følte Tsukuru i hvert fald ikke, og det gjorde ham rigtig glad. Derfor betød det heller ikke så meget, at han ikke fik en eneste ven i Tokyo.

Sara kneb øjnene sammen og kiggede på Tsukuru og sagde så: "Fik du ikke en eneste ven i Tokyo?"

"Næ, af en eller anden grund lykkedes det mig ikke at få nogen," sagde Tsukuru. "Jeg har aldrig været særlig social, selv om det jo ikke er, fordi jeg ikke kan lide andre mennesker. Det var bare første gang, jeg boede alene og frit kunne gøre, som det passede mig, og det nød jeg i fulde drag. Tokyo er dækket af et tæt netværk af stationer. Der er et utal af dem, så det tog al min tid at få set dem alle sammen. Jeg tog hen til de forskellige stationer og studerede, hvordan de var bygget, tegnede dem og tog notater, når jeg opdagede noget særligt ved dem."

"Det lyder spændende," sagde Sara.

Faktisk havde det ikke været særlig spændende at gå på universitetet. I den almindelige læseplan var der kun få undervisningstimer i hans speciale, og de fleste kurser var middelmådige og kedelige, men han havde kæmpet hårdt for at komme ind på det universitet, så han fulgte pligtskyldigt al undervisningen. Han studerede flittigt både tysk og fransk og øvede sig på engelsk konversation i sproglaboratoriet. Det var helt nyt for ham, at han var god til sprog. Han mødte bare ikke en eneste person, der interesserede ham rent personligt. Sammenlignet med de fire farverige og stimulerende venner fra gymnasietiden virkede alle andre livløse og flade og uden personlighed. Ikke en eneste gang mødte han en, han havde lyst til at tale med og lære nærmere at kende, så han tilbragte det meste af sin tid i Tokyo alene. Takket være det fik han læst mange flere bøger end før i tiden.

"Følte du dig slet ikke ensom?" spurgte Sara.

“Jeg var alene, men ikke ensom. Jeg tænkte vist bare, at det var meget normalt.”

Tsukuru havde været ung og ikke vidst så meget om livet. Desuden adskilte de nye omgivelser i Tokyo sig på alle måder fra hans liv derhjemme, faktisk meget mere end han havde forventet. Alting var stort, og udbuddet var overvældende. Hver gang han skulle noget, var der alt for meget at vælge imellem, folk talte underligt, og tiden gik alt for hurtigt. Han kunne slet ikke finde en balance mellem sig selv og sine omgivelser. Og så havde han jo også stadig et sted at vende tilbage til. Hvis han tog Shinkansen på Tokyo Station, kunne han være tilbage til dette perfekte, harmoniske og trygge sted på halvanden time. Der gik tiden stille og roligt, og der ventede hans trofaste venner på ham.

Sara spurgte så: “Hvordan har du det så nu? Har du fundet en balance mellem dig selv og den verden, der omgiver dig?”

“Jeg har været ansat i det samme firma i fjorten år nu. Jeg er glad for at være der, og mit arbejde er spændende. Jeg har det også godt med mine kolleger. Og jeg har haft et forhold til nogle få kvinder. Ingen af dem holdt, men det er der mange grunde til. Det har ikke kun været min skyld.”

“Så du er alene, men ikke ensom?”

Det var stadig tidligt, og de var alene i baren. En klavertrio spillede dæmpet jazz.

“Det vil jeg mene,” svarede Tsukuru tøvende.

“Men du kan ikke længere vende tilbage, vel? Til det der perfekte, harmoniske og trygge sted?”

Han tænkte sig lidt om, selv om det ikke var nødvendigt. “Nej, ikke længere,” svarede han lavmælt.

Det sted havde han mistet i sommerferien, lige efter at han var begyndt på andet år på universitetet.